

Kommissionens meddelelse vedrørende metoden for anvendelse af EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c), på regionalstøtte

(88/C 212/02)

Den 21. december 1978 underrettede Kommissionen medlemsstaterne om de principper, som den i henhold til de beføjelser, der er tillagt den i EØF-Traktatens artikel 92 ff., vil anvende på de regionalstøtteordninger, som allerede er i kraft, eller som vil blive indført i Fællesskabets regioner. Disse principper er indeholdt i en meddelelse, som er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* ⁽¹⁾. Med denne meddelelse blev der foretaget en delvis revision af de fastlagte samordningsprincipper ⁽²⁾ og en ændring og en supplering af metoderne for deres anvendelse, herunder den fælles metode for vurdering af støtteintensiteten.

I sin meddelelse af 1979 fastsatte Kommissionen en række differentierede maksimumsgrænser for støtteintensiteten for forskellige kategorier af regioner for at hindre en overbydning med hensyn til støtteniveau i kølvandet af afskaffelsen af told- og handelsbarriererne inden for Fællesmarkedet. Regionalstøtte skal i kraft af sin art ydes selektivt. Mange regioner i Fællesskabet har ikke behov for regionalstøtte. I de regioner, hvor der påvises et behov for støtte, bør støtten ydes i forhold til, hvor udtalte de regionale skævheder er. De lofter, der er fastsat i meddelelsen, skal betragtes som maksimumsgrænser, der afspejler arten af de regionale problemer i Fællesskabet og deres alvor. Medlemsstaterne anmelder på grundlag af disse parametre det planlagte regionalstøtteniveau til Kommissionen, ofte på et lavere niveau, og Kommissionen godkender eller ændrer det herefter i sine beslutninger i henhold til artikel 92 og 93.

I EØF-Traktatens 92, stk. 3, angives der to særskilte tilfælde, hvor Kommissionen kan skønne, at regionalstøtte er forenelig med Fællesmarkedet — artikel 92, stk. 3, litra a) og c), som gælder forskellige grader af regionale handicap.

Kommissionen vedtog i 1983 en metode for anvendelsen af artikel 92, stk. 3, litra c), og denne metode er blevet fulgt i alle beslutninger, som Kommissionen har truffet.

Der er tidligere kun lejlighedsvis gjort brug af artikel 92, stk. 3, litra a), i forbindelse med godkendelse af national regionalstøtte. Fællesskabets regionale forskellighed er imidlertid som følge af de successive udvidelser blevet mere udtalt og har gjort det nødvendigt at udvikle nye midler til at føre kontrol med regionalstøtte. Samtidig gives der med artikel 130 i Den Europæiske Fælles Akt en ny impuls til udvikling af større økonomisk og social

samhørighed, og det fastsættes i denne artikel, at Fællesskabet navnlig stræber efter at formindske ulighederne mellem de forskellige områder og forbedre de mindst begunstigede områders stilling. Kommissionen vedtog i 1987 som reaktion herpå en metode for anvendelse af artikel 92, stk. 3, litra a), på national regionalstøtte.

For at skabe større forståelse for og gennemsigtighed i de beslutninger, som Kommissionen vedtager i henhold til artikel 92 og 93 vedrørende de nationale regionalstøtteordninger, har Kommissionen med støtte fra Europa-Parlamentet besluttet at offentliggøre sine vurderingsmetoder. De er beskrevet i det følgende.

I

Metode for anvendelse af artikel 92, stk. 3, litra a), på national regionalstøtte

Artikel 92, stk. 3, litra a), fastsætter, at støtte til fremme af den økonomiske udvikling i områder, hvor levestandarden er usædvanlig lav, eller hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse, kan betragtes som forenelig med Fællesmarkedet.

1. Principperne for metoden

Kommissionen baserer sig ved anvendelsen af artikel 92, stk. 3, litra a), i sine beslutninger på en metode for vurdering af det relative udviklingsniveau i de forskellige regioner sammenlignet med fællesskabsgennemsnittet. Metoden bygger på følgende principper:

- den socio-økonomiske situation i de regioner, der kan henføres under 92, stk. 3, litra a), vurderes i første række på grundlag af BNP/KKS pr. indbygger under anvendelse af fællesskabsindekset for regionen;
- regionerne vurderes på grundlag af geografiske enheder på niveau III i NUTS ⁽³⁾;
- det relative regionaludviklingsniveau sammenlignes med fællesskabsgennemsnittet;
- de regioner, der henføres under artikel 92, stk. 3, litra a), er sådanne, hvor størstedelen af regionerne på niveau III beliggende i en region på niveau II har en BNP/KKS-tærskel på 75 eller derunder, hvilket antyder, at levestandarden er usædvanlig lav, og at der hersker en alvorlig underbeskæftigelse.

⁽¹⁾ EFT nr. C 31 af 3. 2. 1979.

⁽²⁾ Meddelelse af 26. februar 1975 og 23. juni 1971.

⁽³⁾ Nomenklatur for statistiske territoriale enheder. Der findes 822 regioner på niveau III i NUTS i De Tolv.

2. Valg af indikatorer

I metoden anvendes BNP pr. indbygger målt i købekraftstandarder (KKS), en indikator, som er baseret på en sammenligning af priserne i medlemsstaterne for samme udsnit af produktion og tjenester. Herved kan man måle levestandarden på en sådan måde, at der tages hensyn til forskelle i leveomkostningerne mellem regionerne i de forskellige medlemsstater.

Underbeskæftigelse berører alle, som ikke er fuldtidsbeskæftigede på en eller anden måde. Hvor underbeskæftigelsen er udtalt, er produktionen generelt lav og vil som sådan også blive afspejlet i BNP-data. For de pågældende områder — hovedsagelig landområder med et underudviklet industrigrundlag eller et begrænset niveau af servicevirksomhed — er arbejdsløshedsstatistikkerne ikke tilstrækkelige til at måle underbeskæftigelsen. Det udbredte lave teknologiniveau i industrien og ikke specialiseret servicevirksomhed fører til en relativ understregning af arbejdskraften i produktionsprocessen. Dette kan skjule en væsentlig underbeskæftigelse, som ikke kommer til udtryk i ledighedstallene.

3. Geografisk enhed

I analysen anvendes regioner på niveau III som grundlæggende geografisk enhed. Med henblik på at fastslå, om en region kan henføres under artikel 92, stk. 3, litra a), trækkes der imidlertid en parallel til situationen i størstedelen af regionerne på niveau III i den større (niveau II) region. Herved kan der tages hensyn til situationen i en enkelt region på niveau III, som afviger kraftigt fra de omliggende regioner. Hvis en relativ gunstigt stillet region er beliggende i et ellers tilbagestående område, kan den henføres under artikel 92, stk. 3, litra a), forudsat at størstedelen af regionerne på niveau III i den tilsvarende region på niveau II opfylder kravene vedrørende BNP/KKS-tærsklen. En mere ugunstigt stillet region udelukkes på den anden side, hvis dette krav ikke er opfyldt.

I bilag I findes der en liste over de regioner, der er udvalgt efter denne metode. Som det fremgår heraf, ligger disse regioner hovedsagelig i den sydlige og vestlige udkant af Fællesskabet.

4. Ekstraordinære regioner

På listen over de efter ovennævnte metode udvalgte regioner er der føjet yderligere to regioner som følge af disses ekstraordinære situation. Den ene er Nordirland på grund af regionens særlig vanskelige situation. Den anden er Teruel, som, til trods for at den støder op til andre mere udviklede regioner, er en af de mest underudviklede i Spanien, hvor befolkningstætheden er ringe og afhængigheden af landbruget er stor, og som

støder op til andre regioner, der kan henføres under artikel 92, stk. 3, litra a).

5. Støtteletter

Ifølge samordningsprincipperne af 1979 fastsættes den højeste tilladelige støtteintensitet til 75 % nettosubventionsækvivalent af den oprindelige investering. Det er derfor blevet besluttet at fastsætte den maksimumsgrænse for støtteintensiteten, som skal gælde i områder henhørende under artikel 92, stk. 3, litra a), til 75 % nettosubventionsækvivalent.

I samordningsprincipperne ⁽¹⁾ fastsættes det, at omfanget af støtten skal differentieres, når det drejer sig om at imødegå regionale problemer, der er forskellige af natur og størrelse. Alle regioner henhørende under artikel 92, stk. 3, litra a), har alvorlige regionale problemer set i forhold til en fællesskabsstandard, men der kan forekomme betydelige forskelle i levestandarden og underbeskæftigelsen mellem regioner indbyrdes i samme medlemsstat.

Kommissionen vil derfor benytte sine skønsmålinger til at kræve en regional differentiering af støtteintensiteten under 75 % nsæ. Den relevante maksimumsgrænse for støtteintensiteten for en regionalstøtteordning vil som sådan være den maksimumsgrænse, som medlemsstaten anmelder til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 93, stk. 3, og som Kommissionen godkender, når den træffer sin beslutning herom i henhold til artikel 92 og 93.

6. Det formødne udvalg af støtteinstrumenter til at fremme regionaludvikling i områder omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a)

Regionalstøtte i Fællesskabet kan groft inddeles i to kategorier: støtte til nye investeringer eller jobskabelse og støtte af vedvarende karakter rettet mod at afhjælpe særlige eller permanente handicap (driftsstøtte).

I betragtning af de alvorlige handicap, der er kendetegnende for regioner omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a), er støtte til nye investeringer eventuelt ikke altid egnet eller tilstrækkelig til at trække investeringer til regionen eller til at bevirke en lokal økonomisk udvikling. Virksomheder etableret i disse regioner er typisk udsat for supplerende omkostningsbelastninger på grund af beliggenheden og infrastrukturmangler, som permanent kan hæmme deres konkurrenceevne. Visse former for driftsstøtte kan under bestemte omstændigheder være til stor fordel for de ringest stillede områder i Fællesskabet. For det første kan visse regioner være udsat for så alvorlige omkostnings- og infrastrukturmæssige handicap, at det kan være yderst vanskeligt selv at vedligeholde en eksisterende investering. I de tidlige udviklingsstadier kan vedligeholdelse af eksisterende investeringer måske på kort til mellemlang sigt være afgørende for at trække nye investeringer til, som på deres side vil kunne bidrage til

⁽¹⁾ EFT nr. C 31 af 3. 2. 1979, punkt 9 iv).

at udvikle regionen. I mange af de regioner, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a), findes der endnu ikke nogen bredspektret industristruktur. De fleste virksomheder er meget små, de opererer inden for traditionelle sektorer og vil ikke kunne ekspandere uden udefra kommende impulser. Under så vanskelige omstændigheder vil det kunne være berettiget at tillade visse former for bistand, så som afsætningsstøtte for at sætte virksomhederne i disse regioner i stand til effektivt at gøre sig gældende på Fællesskabets indre marked, både som producent og forbruger. Uden sådan støtte vil de muligheder, som det interne marked byder på, fortsat være uden for rækkevidde. For det andet kan visse regioner lide under så alvorlige strukturelle handicap, f.eks. på grund af deres fjerne beliggenhed, at det næsten er umuligt at overvinde dem. Som et eksempel herpå kan nævnes perifert beliggende områder, som kan lide under permanente omkostningsmæssige handicap i handelsmæssig henseende på grund af de øgede transportudgifter, som denne beliggenhed bevirker. Det samme gælder for kommunikationsudgifter. Driftsstøtte af denne type kan bidrage til at skabe en snævrere forbindelse mellem de mindst udviklede regioner og de centrale regioner og dermed fremme den generelle økonomiske integration i Fællesskabet. Kommissionen kan under hensyntagen til disse regioners særlige vanskeligheder som undtagelse tillade visse former for driftsstøtte til regioner omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a), på følgende betingelser:

- støtten skal være tidsbegrænset og sigte på at overvinde strukturgivne handicap for virksomheder i regioner omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a);
- støtten skal sigte på at fremme en varig og afbalanceret udvikling af erhvervsvirksomhed og må ikke føre til nogen sektormæssig overkapacitet på fællesskabsplan, således at det deraf følgende sektormæssige problem for Fællesskabet bliver alvorligere end det oprindelige regionale problem; i denne sammenhæng skal de sektorbestemte aspekter tilgodeses, i særdeleshed Fællesskabets regler, direktiver og retningslinjer vedrørende visse industrisektorer (stål, skibsbygning, syntetiske fibre, tekstiler og beklædning) og landbrugssektorer, samt vedrørende visse industrivirksomheder, der beskæftiger sig med forarbejdning af landbrugsprodukter;
- sådan støtte skal ydes under overholdelse af de specifikke regler vedrørende støtte til virksomheder i vanskeligheder;
- Kommissionen skal forelægges en årsberetning om støtteaktiviteterne i denne forbindelse, med oplysning om de samlede udgifter (eller indtægtstab i tilfælde af skattelempler og nedsættelse af socialsikringsbidragene) fordelt efter støttetype og med angivelse af de berørte sektorer;
- støtte til fremme af eksport til andre medlemsstater er udelukket.

II

Metode for anvendelse af artikel 92, stk. 3, litra c), på national regionalstøtte

Artikel 92, stk. 3, litra c), fastsætter, at støtte til fremme af udviklingen af visse økonomiske regioner kan betragtes som forenelig med Fællesmarkedet, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

1. Principperne for metoden

Kommissionen baserer sig ved anvendelsen af artikel 92, stk. 3, litra c), i sine beslutninger på en metode, som giver mulighed for at undersøge den socio-økonomiske situation i en given region i såvel national sammenhæng som i fællesskabssammenhæng. Kommissionen kan herved for at tilgodese den fælles interesse efterprøve, om der består alvorlige regionale skævheder, og kan i så fald give den pågældende medlemsstat tilladelse til uanset dennes økonomiske udviklingsniveau at føre en national regionalpolitik. Kommissionens beslutninger er baseret på følgende principper:

- regionerne vurderes på grundlag af geografiske enheder på niveau III i NUTS (i begrundede undtagelsestilfælde kan der benyttes en mindre enhed);
- i første fase vurderes den socio-økonomiske situation i en region på grundlag af to alternative kriterier: bruttonationalproduktet (BNP) pr. indbygger eller bruttoværditilvækst i faktorpriser og strukturel arbejdsledshed;
- første fase af analysen suppleres med en anden fase, hvori andre relevante indikatorer behandles.

2. Analysens første fase

En regions socio-økonomiske situation betragtes i relation til visse tærskler, der beregnes i to omgange. I første omgang tages der hensyn til et minimum af regionale skævheder set i national sammenhæng, medens der i anden omgang foretages en justering af dette minimum af regionale skævheder på baggrund af situationen i medlemsstater, som har et højere udviklingsniveau set i fællesskabssammenhæng.

Eftersom støtte kun kan accepteres, når den bidrager til at fremme udviklingen af økonomiske regioner, kræves det, at regionen i en vis grad skal være tilbagestående i forhold til resten af medlemsstatens område, dvs. et minimum af negative regionale skævheder set i den nationale sammenhæng uanset medlemsstatens relative stilling i Fællesskabet. Dette minimum af regionale skævheder i national sammenhæng betragtes som værende tilstede i den pågældende region, såfremt:

- indkomsten målt som BNP/BVP pr. indbygger (bruttonationalprodukt/bruttoværditilvækst) ligger mindst 15 % under, og/eller

— den strukturelle arbejdsløshed ligger mindst 10 % over gennemsnittet for medlemsstaten.

Dette er således tilfældet, hvis BNP/BVT-indekset for regionen ikke ligger over basistærsklen på 85 og/eller, hvis indekset for den strukturelle arbejdsløshed ikke ligger under basistærsklen på 110. I begge tilfælde er indekset for medlemsstaten lig 100.

Der er blevet indført en relativ mere fleksibel tærskel for den strukturelle arbejdsløshed for at tage hensyn til kravet om en nedbringelse af arbejdsløsheden.

Men samtidig kan støtte kun accepteres, når den ikke påvirker samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse. Da det ikke er i den fælles interesse at øge de bestående forskelle mellem regioner og forværre situationen i de mindst gunstigt stillede områder, har Kommissionen besluttet, at det er en forudsætning for støtteydelse i regioner i medlemsstaterne, i hvilke situationen ifølge indikatoren er gunstigere end fællesskabsgennemsnittet, at de regionale skævheder på nationalt plan i sådanne regioner skal være tilsvarende større.

Det er derfor nødvendigt at fastslå medlemsstaternes relative stilling inden for Fællesskabet. Med henblik herpå beregnes der to europæiske indekser for hver medlemsstat. De afspejler medlemsstatens stilling med hensyn til indkomst og strukturel arbejdsløshed som en procentdel af det tilsvarende fællesskabsgennemsnit. Disse indekser beregnes som gennemsnitsværdier for en femårsperiode og ajourføres hvert år. I anden omgang benyttes det europæiske indeks til at justere den relevante basistærskel for hver af de medlemsstater, hvor situationen er bedre end fællesskabsgennemsnittet, i overensstemmelse med dens relative stilling inden for Fællesskabet under anvendelse af følgende formel:

$$\left(\text{basistærskel} + \frac{\text{basistærskel} \times 100}{\text{europæisk indeks}} \right) : 2 = \text{ændret tærskel}$$

Eftersom situationen i hver region i første række undersøges i national sammenhæng, betyder opstillingen af formelen, at det europæiske indeks får mindre vægt. Jo bedre en medlemsstats situation er sammenlignet med fællesskabsgennemsnittet, desto større må skævhederne i en region set i national sammenhæng være for at berettigede til støtteydelse.

De gældende tærskler pr. 1. november 1987 fremgår af *bilag II. Bilag III* indeholder en liste over de for tiden godkendte regioner, hvor der kan ydes regionalstøtte i henhold til artikel 92, stk. 3, litra c), med angivelse af maksimumsgrænsen for støtteintensiteten i disse regioner som godkendt af Kommissionen.

For at hindre, at tærsklen vedrørende den strukturelle arbejdsløshed bliver for usmidig, er der fastsat en grænse for, hvor udtalte skævhederne skal være, svarende til et indeks 145. Dette gør det lettere at yde støtte i regioner, hvor arbejdsløhedssituationen er særlig vanskelig set i national sammenhæng, selv om samme situation ikke er så alvorlig i fællesskabssammenhæng. I betragtning af, at der forekommer mindre udsving i tærsklen for BNP/BVT, har det ikke været nødvendigt at fastsætte en maksimumsgrænse for, hvor udtalte skævhederne skal være.

3. *Analysens anden fase*

I analysens første fase som beskrevet ovenfor kan der foretages en grundlæggende undersøgelse af den socio-økonomiske situation i en region set i national sammenhæng og fællesskabssammenhæng, hvad angår arbejdsløshed og indkomst. Der kan dog også benyttes mange andre økonomiske indikatorer til at give et mere præcist billede af den socio-økonomiske situation i en given region. At den relevante tærskel nås i første fase betyder således ikke automatisk, at en region er berettiget til at modtage statsstøtte. Analysens første fase skal suppleres med en anden fase, i hvilken der kan tages hensyn til andre relevante indikatorer baseret på foreliggende EF-statistikker og nationale statistikker. Blandt disse andre relevante indikatorer indgår trenden og strukturen i arbejdsløsheden, udviklingen i beskæftigelsen, nettovandringen, befolkningspresset, befolkningstætheden, erhvervshyppigheden, produktiviteten, strukturen i erhvervsaktiviteten (i særdeleshed omfanget af sektorer i tilbagegang), investeringer, geografisk beliggenhed og topografi og infrastruktur. Det hænder under visse omstændigheder, særlig i forbindelse med regioner, som ligger på grænsen til tærsklerne i analysens første fase, at analysens anden fase viser, at der er rimelig grund til at yde regionalstøtte selv i regioner, som ikke opfylder kravene efter undersøgelsens første fase.

4. *Maksimumsgrænser for støtteintensiteten*

Der fastsættes differentierede maksimumsgrænser for støtteintensiteten på grundlag af reglerne i punkt 9 iv) i samordningsprincipperne ⁽¹⁾. Ifølge disse regler skal omfanget af støtten differentieres i forhold til arten og størrelsen af de regionale problemer samt deres hastende karakter, jf. de forskellige maksimumsgrænser, der er fastsat i punkt 2 i samordningsprincipperne (20, 25 og 30 %).

I praksis er de maksimumsgrænser, som Kommissionen godkender i sine beslutninger i henhold til artikel 92 og 93, ofte lavere og hyppigt betydelig lavere end ovennævnte procentsatser.

⁽¹⁾ EFT nr. C 31 af 3. 2. 1979.

BILAG I

Liste over regioner omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a)

GRÆKENLAND	}	Hele medlemsstatens område	
IRLAND			
PORTUGAL			
FRANKRIG			
		Oversøiske departementer	Guadeloupe Guyane Martinique Reunion
ITALIEN		Calabrien	Reggio di Calabria Cosenza Catanzaro
		Basilicata	Potenza Matera
		Sicilien	Agrigento Enna Palermo Messina Trapani Caltanissetta Catania Ragusa Siracusa
		Apuglien	Brindisi Lecce Foggia Bari Taranto
		Campanien	Napoli Benevento Avellino Salerno Caserta
		Molise	Campobasso Isernia
		Sardinien	Nuoro Oristano Cagliari Sassari
		Abruzzi	Teramo L'Aquila Pescara Chieti
SPANIEN		Estramadura	Badajoz Cáceres
		Andalusien	Granada Córdoba Jaén Sevilla Almería Málaga Cádiz Huelva
		Castilla-La Mancha	Albacete Cuenca Toledo Ciudad Real Guadalajara
		Galicien	Orense Pontevedra Lugo La Coruña

Castilla og León	Zamora Ávila Salamanca Soria León Palencia Valladolid Segovia Burgos
Murcia-regionen	
Kanariske Øer	Las Palmas Tenerife
Teruel	
Ceuta og Melilla	
DET FORENEDE KONGERIGE Nordirland	

BILAG II

De af Kommissionen benyttede tærskler pr. 1. oktober 1987

	BNP/BVT pr. indbygger	Strukturel arbejdsløshed
Belgien	82	110
Frankrig	77	118
Nederlandene	79	110
Danmark	73	121
Tyskland	74	136
Det Forenede Kongerige	83	110
Italien	85	116
Irland	85	110
Luxembourg	77	145
Grækenland	85	128
Spanien	85	110
Portugal	85	125

BILAG III

Regioner, hvor der pr. 1. oktober 1987 kan ydes regionalstøtte i henhold til artikel 92, stk. 3, litra c)

Bemærkning: Medmindre andet er angivet, er loftet for støtteintensiteten opgivet i bruttotal for Frankrig, Tyskland, Luxembourg og Nederlandene og i netttotal for Belgien, Danmark, Italien, Spanien og Det Forenede Kongerige.

1. FRANKRIG

A. Støtteintensitet 25 % eller 50 000 ffr. pr. oprettet arbejdsplads

Creuse, Cantal, Aude, Lozère, Pyrénées-Orientales, Haute-Corse, Corse du Sud, dele af Ardennes, Nord, Pas-de-Calais, Meurthe-et-Moselle, Meuse, Moselle, Vosges, Bas-Rhin, Haut-Rhin, Loire-Atlantique, Côtes-du-Nord, Finistère, Ille-et-Vilaine, Morbihan, Charente-Maritime, Pyrénées-Atlantiques, Ariège, Aveyron, Lot, Tarn, Corrèze, Haute-Vienne, Ardèche, Loire, Allier, Haute-Loire, Puy-de-Dôme, Gard, Hérault.

B. Støtteintensitet 17 % eller 35 000 ffr. pr. oprettet arbejdsplads

Calvados, Manche, Maine-et-Loire, Mayenne, Vendée, Charente, Deux-Sèvres, Vienne, Dordogne, Landes, Lot-et-Garonne, Gers, Hautes-Pyrénées, Tarn-et-Garonne, dele af Ardennes, Haute-Marne, Aisne, Somme, Seine-Maritime, Cher, Indre, Orne, Nord, Pas-de-Calais, Meurthe-et-Moselle, Meuse, Moselle, Vosges, Haut-Rhin, Haute-Saône, Loire-Atlantique, Côtes-du-Nord, Finistère, Ille-et-Vilaine, Morbihan, Charente-Maritime, Gironde, Pyrénées-Atlantiques, Ariège, Aveyron, Haute-Garonne, Lot, Tarn, Corrèze, Haute-Vienne, Ardèche, Loire, Allier, Haute-Loire, Puy-de-Dôme, Gard, Hérault, Bouches-du-Rhône, Var.

2. ITALIEN ⁽¹⁾

(Gyldig indtil 31. december 1987)

A. Støtteintensitet 15 %

Dele af Toscana, Marche, Umbrien, Lazio.

B. Støtteintensitet 8 %

Dele af Piemonte, Valle d'Aosta, Ligurien, Lombardiet, Trentino-Sydtirol, Veneto, Friuli-Venezia Giulia, Emilia-Romagna.

C. Støtteintensitet 7 %

Dele af Toscana, Marche, Umbrien, Lazio, Piemonte, Valle d'Aosta, Ligurien, Lombardiet, Trentino-Sydtirol, Veneto, Friuli-Venezia Giulia, Emilia-Romagna.

3. NEDERLANDENE**A. Støtteintensitet 20 % netto**

Nijmegen, Zuidoost-Drenthe, Delfzijl, dele af Oost-Groningen, Zuid-Limburg.

B. Støtteintensitet 25 %

Øvrige Groningen, Twente, Helmond, Lelystad, Tilburg, Den Bosch, Maastricht, Valkenburg, Sittard, dele af Oost-Groningen, Noord-Friesland, Zuidoost-Friesland.

C. Støtteintensitet 15 %

Arnhem, Zuidwest-Friesland, dele af Noord-Limburg, Noord-Friesland, Zuidoost-Friesland, Noord-Overijssel.

4. BELGIEN**A. Støtteintensitet 20 % eller 3 500 ECU pr. oprettet arbejdsplads med en maksimumsgrænse på 25 %**

Hasselt, Maaseik, Tongeren, Liège, Charleroi, Mons, dele af Soignies, Thuin.

B. Støtteintensitet 15 % eller 2 500 ECU pr. oprettet arbejdsplads med en maksimumsgrænse på 20 %

Turnhout, Diksmuide, Veurne, Ieper, Bastogne, Marche-en-Famenne, Neufchâteau, Dinant, Philippeville, Arlon, Virton, dele af Thuin, Huy, Verviers, Namur.

5. LUXEMBOURG**A. Støtteintensitet 25 %**

Dele af Esch-sur-Alzette, Capellen.

⁽¹⁾ Med virkning fra 1. januar 1988 er næsten al regionalstøtte ophørt i det centrale og nordlige Italien.

B. Støtteintensitet 20 %

Dele af Esch-sur-Alzette, Capellen.

C. Støtteintensitet 17,5 %

Luxembourg, Grevenmacher, Wiltz, Clervaux.

6. DET FORENEDE KONGERIGE**A. Støtteintensitet 75 % eller 10 000 ECU pr. oprettet arbejdsplads (for virksomheder med højst 10 ansatte, og hvor investeringerne i anlægsaktiver ikke overstiger 600 000 ECU)**

Shetland Islands, Orkney Islands, Thurso, Wick, Sutherland, Invergordon and Dingwall, Skye and Wester Ross, Inverness, Forres and Upper Moray, Badenoch, Lochaber, Western Isles, Oban, Islay/Mid Argyll, Dunoon and Bute, Campbeltown.

B. Støtteintensitet 30 % eller 5 500 ECU pr. oprettet arbejdsplads med en maksimumsgrænse på 40 %*England:*

Liverpool, Widnes and Runcorn, Wigan and St Helens, Wirral and Chester, Workington, Bishop Auckland, Hartlepool, Middlesbrough, Newcastle-upon-Tyne, South Tyneside, Stockton-on-Tees, Sunderland, Rotherham and Mexborough, Scunthorpe, Whitby, Corby, Falmouth, Helston, Newquay, Penzance and St Yves, Redruth and Camborne.

Skotland:

Arbroath, Bathgate, Cumnock and Sanquhar, Dumbarton, Dundee, Glasgow, Greenock, Irvine, Kilmarnock, Lanarkshire.

Wales:

Aberdare, Cardigan, Ebbw Vale and Abergavenny, Flint and Rhyl, Holyhead, Lampeter and Aberaeron, Merthyr and Rhymney, Neath and Port Talbot, Pontypridd and Rhondda, South Pembrokeshire, Wrexham.

C. Støtteintensitet 20 % eller 3 500 ECU pr. oprettet arbejdsplads med en maksimumsgrænse på 25 %*England:*

Accrington and Rossendale, Blackburn, Bolton and Bury, dele af Manchester, Oldham, Rochdale, Darlington, Durham, Morpeth and Ashington, Barnsley, Bradford, Doncaster, Grimsby, Hull, Sheffield, Birmingham, Coventry and Hinckley, Dudley and Sandwell, Kidderminster, Telford and Bridgnorth, Walsall, Wolverhampton, Gainsborough, Bodmin and Liskeard, Bude, Cinderford and Ross-on-Wye, Plymouth.

Skotland:

Ayr, Alloa, Badenoch, Campbeltown, Dunfermline, Dunoon and Bute, Falkirk, Forres, Girvan, Invergordon and Dingwall, Kirkcaldy, Lochaber, Newton Stewart, Skye and Wester Ross, Stewartry, Stranraer, Sutherland, Western Isles, Wick.

Wales:

Bangor and Caernarfon, Bridgend, Cardiff, Fishguard, Haverfordwest, Llanelli, Newport, Pontypool and Cwmbran, Porthmadoc and Ffestiniog, Pwllheli and Swansea.

D. Støtteintensitet 11 %, hvor støtten ikke overstiger 100 000 ECU

Indre Byområder i Hackney, Islington, Lambeth, Brent, Hammersmith and Fulham, Leeds, Leicester, Nottingham, Tower Hamlets, Wandsworth, Burnley, Ealing, Greenwich, Haringey, Lewisham, Newham, Southwark.

E. Støtteintensitet 7,5 % eller 3 500 ECU pr. oprettet arbejdsplads med en maksimumsgrænse på 11 %

Administrative distrikter i Ceredigion, Meirionnydd, Brecknock, Montgomery, Radnor.

7. DANMARK**A. Støtteintensitet 25 % eller 4 500 ECU pr. oprettet arbejdsplads med en maksimumsgrænse på 30 %**

Bornholm, Færøerne, Samsø og øvrige øer, dele af Viborg, Nordjylland.

B. Støtteintensitet 20 % eller 2 500 ECU pr. oprettet arbejdsplads med en maksimumsgrænse på 25 %

Dele af Sønderjylland, Lolland, Fyn og Langeland.

C. Støtteintensitet 17 % eller 3 000 ECU pr. oprettet arbejdsplads med en maksimumsgrænse på 22 %

Dele af Nordjylland, Viborg, Ringkøbing, Ribe, Sønderjylland, Århus.

8. SPANIEN**A. Støtteintensitet 45 %**

Dele af Madrid, Asturien.

B. Støtteintensitet 30 %

Cantabrien, dele af Alicante, Castellonien, Valencia, Asturien, Zaragoza, Vizcaya, Álava.

C. Støtteintensitet 20 %

Guipúzcoa, dele af Zaragoza, Vizcaya, Álava, Huesca, Navarra, Barcelona.

9. TYSKLAND ⁽¹⁾ ⁽²⁾**A. Støtteintensitet 23 %**

Amberg, Schwandorf.

B. Støtteintensitet 18 %

Heide-Meldorf, Cuxhaven, Bremerhaven, Wilhelmshaven, Emden-Leer, Ammerland-Cloppenburg, Oldenburg, Meppen, Nordhorn, Lingen, Detmold-Lemgo, Steinfurt, Ahaus, Bocholt, Kleve-Emmerich, Recklinghausen, Brilon, Alsfeld-Ziegenhain, Daun, Idar-Oberstein, Cochem-Zell, Trier, Bitburg-Prüm, Saarbrücken, Rothenburg o. d. T., Pirmasens, Nordfriesland, Straubing, Passau, dele af Landau/Pfalz.

C. Støtteintensitet 15 %

Stade-Bremervörde, Syke, Unterweser, Bremen, Rotenburg/Wümme, Fallingb., Grafschaft Diepholz-Vechta, Nienburg-Schaumburg, Hameln, Coesfeld, Duisburg-Oberhausen, Bochum, Dortmund-Lüdinghausen, Soest, Bad Kreuznach, Alzey-Worms, Weisenburg in Bayern, Neumarkt/Oberpfalz, Nördlingen, Itzehoe, Soltau, Holzminden-Höxter, Neustadt/Saale, Bamberg, Weiden/Oberpfalz, Regensburg, dele af Osnabrück.

D. Støtteintensitet 12 %

Flensburg-Schleswig, Lüneburg, Deggendorf.

⁽¹⁾ Zonenrandgebiet, Berlin (Vest) og delstaternes regionale ordninger er ikke medtaget i denne liste.

⁽²⁾ Med virkning fra 1. januar 1988.